

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΜΑΛΕΠΕΡ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α'.

Ὅτε πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα ἤμην εἰσέτι μαθητής, συνείθιζον νὰ διατρίβω κατ' ἔτος μέγα μέρος τῶν διακοπῶν παρὰ τινι πρὸς μητρός θεῶ μου, κατοικοῦντι τερπνοτάτην ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἄνω Προβηγκίαν καὶ λεύγας τινας ἀπέχουσας τῶν συνόρων τοῦ Πεδεμοντιῦ. Ὁ θεὸς μου ἦτο ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων (πεπαιδευμένων βενεδικτίνων) τῶν ἐντροφούντων εἰς τὰ βιβλία, λέγεται μάλιστα ὅτι ἤθελε κατασταθῇ τὸ καύχημα τῆς σοφῆς ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου Μαύρου (Saint-Maur), ἀλλ' ἡ ἐπανάστασις τὸν ἀπεδίωξε τοῦ μοναστηρίου ἐνῷ μόλις ἐτελείωνε τὴν δοκιμασίαν του καὶ πρὶν ἢ ἱερωθῇ.

Ὁ Δὸν Γερουσάκ, ὡς τὸν ἀπεκάλουν καὶ οἱ συγγενεῖς του, ἦτον εἰκασιπενταετής ὅτε ἐδημοσιεύθη δημοκρατικὸν ψήφισμα, συνεπεία τοῦ ὁποῦ ἀπηλλάσσετο τῶν ἱερατικῶν ὑποχρεώσεων του, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ὤφελθῃ ἀπὸ τὸ εὐεργέτημα τοῦ νόμου τούτου καὶ νὰ ἐπιδόθῃ εἰς τὰ κοσμικά, ἀλλ' οὔτε ἐδοκίμασε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν μοναστικὸν βίον καὶ νὰ μιμηθῇ τοὺς συναδέλφους του, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων μεταβάντες καὶ προσελθόντες εἰς διάφορα μοναστήρια τῆς Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας ἀνέλαβον τὸ ράσον τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου. Ὅτε δὲ κατηνύσθη ὁπωςοῦν ἡ ἐπαναστατικὴ καταιγίς, συναθροίσας τὰ λείψανα τῆς πατρικῆς του κληρονομίας κατέφυγεν εἰς μικρὸν ὑποστατικόν, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἄγιον Πέτρον Κορβιάν, εἰς μνήμην τοῦ εὐκλεοῦς οἴκου, ἐνθα διῆλθε τὰ πρῶτα τῆς φιλοπόνου νεότητός του ἔτη. Τὸ μικρὸν τοῦτο κτήριον ἐκρύπτετο, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ τινος πτυχῆς τῶν Ἄλπεων πρὸς Νότον, ἐκεῖ ὅπου ἡ σειρὰ αὐτῆς τῶν ὀρέων χαμηλύνουσα βαθμηδὸν προχωρεῖ μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βάρου. Ἡ τοποθεσία εἶχε τι ἄγριον καὶ φαιδρὸν ἢ οἰκίαν, ἐπὶ μικροῦ λόφου κτισμένη, περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ἀπείρων βράχων

κωνοειδῶν, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἔθαλλον πυκνόφυλλοι δρύες καὶ πλῆθος χαμοδένδρων· ἔφερε δὲ πρὸς τὰ μέρη ταῦτα ὁδὸς ἐλικοειδὴς περιοριζομένη ἐξ ἰτεῶν καὶ αἰγείρων, αἵτινες ἐσχημάτιζον εἶδος διαφανοῦς περιπετάσματος, διὰ τοῦ ὁποῦ διεκρίνοντο λειμῶνες, ἐλαῖαι καὶ σειραὶ ἀμπέλων, δμοιάζουσαι μακρὴς πρασινοχρόους ταινίας.

Συνήθως ἡ ταχυδρομικὴ ἁμαξα μ' ἄφινε μίαν λεύγαν μακράν εἰς τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου· ἐγὼ δὲ ἐξηκολούθουν τὴν ὁδόν μου εὐθυμὸς καὶ φαιδρὸς διὰ τινος ἀτραποῦ, ὅπου ἁμαξιτλάτης δὲν ἀπετόλμα ποτὲ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἁμαξίαν του. Ἐχαιρον πορευόμενος οὕτω μόνος τὰ ἐνδύματά μου ἔχων δεδεμένα εἰς μανδήλιον, καὶ ῥάδδον δδοιπόρου κρατῶν ὡτὰν ἔμελλον νὰ περιτρηθῶ τὴν Γαλλίαν ἅπασαν.

Ὅσῳ ἐπλησίαζον τόσον ἔσπευδον καὶ ὅτε τέλος εἰσεχώρουν εἰς τὴν δενδροστιχίαν ἐσεκόμεν ὀλίγον παρατηρῶν ἐξ ὧν τῶν μερῶν καὶ μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἀναγνωρίζων καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ πέτρινα ἐδῶλια, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ρυάκια τὰ ἔρποντα ὑπὸ τὴν γλῶσσαν. Πάντοτε ἡ αὐτὴ θεὰ μαγευτικὴ καὶ γαλήνιος· ἄνωθεν μὲν ἡ οἰκία μετὰ τὴν λευκὴν πρόσοφιν καὶ τὴν κοκκίνην στέγην τῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας περιστρέφετο μακρὰ στήλη καπνοῦ κατωτέρω δὲ ὁ κῆπος καταπράσινος εἰσέτι καὶ ἀνθισμένος ὡς ἐν καιρῷ ἔαρος· πέριξ αἱ κατακόκκιναι μηλέαι καὶ αἱ ἰώδεις δαμασκηναὶ λυγίζουσαι ὑπὸ τὸ βάρος ὠρίμων καρπῶν, καὶ παρκεῖ τὰ ἐκ δρυῶν ἐστεφανωμένα ἔρη, ὅπου ἤκούετο τὸ βλήχημα τῶν ποιμνίων.

Ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου ἤρχετο εἰς προὑπάντησίν μου μετὰ ἀνοικτάς ἀγκάλας καὶ, ἀφοῦ πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπληροφορεῖτο, ἐὰν ἐφθάνον ἐστεφανωμένος μετὰ πανεπιστημιακᾶς δάφνας, ἔσπευδε μανθάνων τὰς ἐπιτυχίας μου νὰ μετὰ ἐγκωμιάσῃ λατινιστί.

ἔπειτα παρατηρῶν ὅτι ἤμην καθύδρως μὲ ἔφερεν εἰς μικρὰν πρόσγειον αἰθούσαν καὶ κλῶν τὴν γρατῖάν του ὑπηρετρίαν Μάρω τὴν παρήγγελλε νὰ μοὶ δώσῃ ποτήριον οἴνου καὶ παραλάβῃ τὸ μανδύλιον μὲ τὰ ἐνδύματά μου.

Ἡ θέα τῆς Μάρως συνεκέρνα δυσαρέστως τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἡσθανόμην εἰσερχόμενος εἰς τὴν γοητευτικὴν τοῦ θεοῦ μου ἐξοχὴν, διότι τὴν τὸ δυσειδέστερον πλάσμα τοῦ κόσμου καὶ ἡ ὄψις τῆς τόσῃ σκυθρωπῇ καὶ ἀποτρόπαιος ἦτον, ὥστε ἡσθανόμην ἀκατανόητον κατ' αὐτῆς ἀπστροφὴν. Ὅταν ἤμην μικρὸς δὲν ἠδυνάμην κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν ἴδω κατὰ πρόσωπον καὶ βραδύτερον ἰσάκεις τὴν ἔβλεπον ἀνεκάλουν εἰς τὴν μνήμην μου τὰ φαντάσματα, καὶ ἄλλος βρυκόλακας μ' ἐφαίνετο, ὑψηλὴ καὶ ἰσχνὴ ὡς ἦτο, μὲ ὀστεώδεις χεῖρας, μὲ κόκκινα ὄμματα καὶ μὲ ἀναριθμήτους φυτίδας· ἀλλὰ ἐξ ἄλλου μέρους ἦτο σπανία ὑπηρετίς, ἐργατικὴ, ἀκριβὴς καὶ εἰς ἄκρον σιωπηλή.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ μου ἦτον ὑπερπεπισμένον κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων μοναχικῶν οἰκῶν· ἐκτὸς τῆς Μάρως πάντα τὰ λοιπὰ ἦσαν φαεινὰ καὶ εὐάρεστα· πάντα σκοπὸν εἶχον νὰ διευκολύνωσι τὴν μελέτην καὶ τὸν φιλήσυχον βίον. Τὰ ἐπιπλα τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὅπου συνήθως ἐκάθητο, ἦσαν ἀπλὰ μὲν ἀλλὰ κομψότατα· τὰ θρονία εὐρύχωρα καὶ ἀπαλὰ ἐκυλίσκοντο ἡρέμα ἐπὶ μικρῶν τροχιδίων καὶ ἐτοποθετοῦντο σχεδὸν ἀφ' ἑαυτῶν περὶ τὴν ἐστίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου ἕκαστε περὶ τὸ ἐσπέρας λαμπρὸν πῦρ. Τῆς Ἰαπωνίας δὲ ἀγγεῖα πάντοτε πλήρη ἀνθέων ἐστόλιζον τὰς γωνίας τοῦ τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τέσσαρες μεγάλαι εἰκόνες παρίστανον τοποθεσίας ἱστορικές· ἐξ ἄλλης δὲ τινος θύρας, πάντοτε ἀνοικτῆς, ἐφαίνετο δευτέρον δωμάτιον περιέχον τὸν βιβλικὸν θησαυρὸν τοῦ θεοῦ μου, συγκεκλιμένον ἀπὸ τὸ ἀσεβὲς τάγμα τῶν Λατίνων συγγραφέων, τὸ σοφὸν σύνταγμα τῶν Βενεδικτίνων καὶ ἀπὸ ἀπείρους ἄλλους συγγραφεῖς· ὅχι τόσον ἐπιστήμους, ἐξ ἐκείνων οὔτινες ἐγραψαν τὰ ἀρχαῖα ἡμῶν χρονικά. Ὀλίγοι μόνον ποιηταί, ἀποπλανηθέντες φαίνεσθαι, εὐρίσκοντο μεταξὺ τῶν ὀγκώδεστάτων ἐκείνων βιβλίων διακρινόμενοι διὰ τοῦ στιλπνοῦ αὐτῶν περικαλύμματος εἰς τὴν κατεσκευασμένην βιβλιοθήκην. Τὸ πρὸ τῆς αἰθούσης ἐστιατόριον ἦτο ἐφολισμένον μὲ ἀπείρους εἰκόνας, τῆς ὁποίας ὁ θεὸς μου εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Ἀλλὰ ἐξ ὧν τούτων, τὸ ὁμολογῶ, ἐντύπω-

σιν μ' ἔκαμε μετριωτάτη τις εἰκὼν κρεμασμένη ἀνωθεν τῆς ἐστίης. Παρίστα δὲ αὕτη, ἂν καὶ ἄχρους ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας, γυναικᾶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἐξαισίας καλλονῆς καὶ ἐνδεδυμένην ὡς αἱ ποιμενίδες τοῦ Βατῶ· μακρὸν στηθόδεσμον ἐστολισμένον μὲ ῥοδοχρόους ταινίας· περιέσφιγγε τὸ λεπτὸν καὶ χαρίεν σῶμα τῆς· τὸν ὠραῖον βραχιονά τῆς, τὸν γυγνὸν μέχρως ἀγκῶνος, ἐκόσμει μέλαινα πλατεῖα ταινία ἐκ βαλουδου ἐν εἶδει βραχιολίου· τὴν δὲ κόμην εἶχεν ἀφελῶς δεδεμένην μὲ κοσμήσας οὐρανοχρόους. Ἡ φυσιογνωμία αὕτη ἐξέφραζεν ἡγεμονικόν τι καὶ δελεαστικὸν ἐνταυτῷ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κυανοὶ καὶ ἐλαφρῶς προέχοντες· ἦσαν φλογεροὶ συνάμα καὶ ξεμῶδεις, διὰ δὲ τῶν ὑπομειδιῶντων χειλέων τῆς διεφαίνοντο λευκοτατοὶ ὀδόντες, ὡς ἄσμοι ἐντὸς κάλυκος ἀνθους ῥοιᾶς.

Πάντοτε ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ γεύματος καθήμενος ἀπέναντι τῆς ἐστίης ἐθεώρουν τὴν ὠραίαν ἐκείνην εἰκὼνα καὶ μ' ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἐκείνη μὲ παρετήρει καὶ μοὶ προσεμεδίκα μὲ τὸ γλυκὺ καὶ περιπαθὲς ἐκείνο μεδίμα· ἀλλ' ἅμα οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐχαμηλοῦντο ἀπὸ τῶν σχεδὸν πάντοτε τὸ κατηφές τῆς Μάρως πρόσωπον, ἧτις ἰσταμένη ὀπισθεν τῆς καθέδρας τοῦ θεοῦ μου, μᾶς ὑπηρετεῖ χωρὶς ποτὲ νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὡς ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσως δὲ ταύτης ἐπηύξανεν ὡσημέραι ἡ πρὸς τὴν γρατῖαν ἀντιπάθειά μου, καὶ ἴτως ἤθελον συνειθίσαι τὴν δυσμορφίαν τῆς ἐὰν δὲν εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἰδανικὸν ἐκείνον τύπον, τὴν ἀκτινοβόλον ἐκείνην καλλονήν. Ὁ θεὸς μου ὅμως ὡς φιλόσοφος πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε τοιοῦτο εἶδος· πρόσωπον εἶχεν ἡ Μάρω, καὶ ὅταν ἡμέραν τινα τὸν ἡρώτησα ἂν ἐνθυμεῖτο αὐτὴν νεωτέρην καὶ εὐτραφετέραν, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον μοὶ ἀπεκρίθη ἀφελῶς. — Πατὲρ δὲν ἡρώτησα τὴν ἡλικίαν τῆς, ἀλλὰ θὰ ἦναι περίπου ἐξηκοντούτις ὡς καὶ ἐγώ. Καὶ ἐπειδὴ ἀνέκραξα ἀπορῶν ἐπρόσθεσε· Πιθκὸν νὰ ἦναι καὶ νεωτέρη, πολλοὶ γηράσκουσι προώρως. Πρὸ δέκα ἐτῶν μὲ ὑπηρετεῖ καὶ ὅμως εἶναι ἡ αὐτὴ πάντοτε, ἐργατικὴ καὶ βωμαλέχ, ὡς νέα κόρη.

Ὁ Πατὴρ Γερουσάκ ἐξ ὧν ὅλως διόλου μακρὰν τοῦ κόσμου, ὀλίγους μόνον ἐδέχετο λογίους καὶ τινὰς συγγενεῖς, οὔτινες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἤρχοντο νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσιν. Ὁ δὲ μᾶλλον συγχάζων ἦτο γέρον τις ἱερεὺς, ἀββᾶς Λαμβέρτ καλούμενος, ὁ πτωχότερος ἐρημίτης τῆς Γαλλίας, ἐρημευῶν εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Μαλπερ εἰς τῆς

ὁποίας τὰ σύνορα ἔκειτο ἡ ἰδιοκτησία τοῦ θεοῦ μου. Τὸ ποίμνιόν του ἦτο διεσκορπισμένον εἰς ἐκτεταμένην περιφέρειαν δασώδη, διασκοπτομένην ὑπὸ κοιλάδων βθέων καὶ διασχιζομένην ὑπὸ χειμάρρων συχνάκις ἀδιεβάτων. Τὸ χωρίον Μαλεπὲρ εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐνορίας κείμενον μόνον ἑκατοντάδα κατοίκων περιεῖχεν· ἀλλ' ἀπὸ τὰ τεῖχη τοῦ περιβόλου καὶ τὰ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν εἰκάζετις ὅτι ἄλλοτε οἱ κάτοικοι ἦσαν πολυπληθέστεροι. Ἡ ἐκκλησία μὲ τὸ ὑψηλότατον κωδωνοστάσιόν της εἶχε πρόσοψιν μεγαλοπρεποῦς κτιρίου· καὶ ἐσωτερικῶς ἐφαίνοντο πολλὰ λείψανα καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἐλεεινῶς ὅμως ἠρωτηριασμένα.

Τὸ χωρίον Μαλεπὲρ ἀπέειχε μίαν λεύγαν τοῦ ἀγίου Πέτρου· ἐκάστην δὲ κυριακὴν ἡναγκαζόμεθα νὰ ἀναβαίνωμεν ὑψηλὸν τι ὄρος, ὅπου τὸ ψυχρὸς ἦτο ὄχι ὀλίγον δριμύ, ὅπως ἀκούσωμεν τὴν θεῖαν λειτουργίαν, διότι ὁ γέρων θεὸς μου ποτὲ δὲν παρημέλει τὰ ὀρησκευτικά του χρέη. Ἡ Μάρω ἐπροπορεύετο ἡμῶν εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομὰς μὲ τὰ ἐπανωφόρια εἰς χεῖρας καὶ μᾶς περιέμενε παρὰ τὴν εἴσοδον στενοῦ τινος, ὅπου συνήθως ἐφύσα ἀνεμος παγετώδης. Ἐκράτει ὡσαύτως ἐν καλῶν περιέχον τὸ πρόγευμά μας καὶ τὰ δι' ἐλεημοσύνην χρήματ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ μου, ἐνῶ εἰς τοὺς ὤμους ἔφερε βαρὺ δισάκκιον, τὸ ὁποῖον ἐπέμενε νὰ μεταφέρῃ ἡ ἰδία, ἀντὶ νὰ τὸ ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ φιλησούχου ὄνου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο ὁ γέρων Γερουσάκ.

Τὸ στενὸν τοῦτο ὠνομάζετο τοῦ Μαλεπὲρ, καὶ μ' ἤρρεσκεν ἰδίως διὰ τὴν ἀγρίαν καὶ ζοφεράν θέαν του. Ἐκεῖ ἀνεπαυόμεθα ὀλίγον, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀπεράντου ταύτης χαράδρας, κατασκεπάστου ὑπὸ φυτῶν καὶ χαμοδένδρων. Ἡ ἐκεῖθεν διερχομένη ἀτραπὸς μεταξὺ τῶν ἀποτόμων βράχων καὶ τῶν ὀρηκτικῶν χειμάρρων ἐν κριρῷ χειμῶνος καθίστατο ἀδιάβατος ἕνεκα τῆς χιόνος, τὸ θέρος ὅμως ἐβάδιζε τις ὑπὸ τὴν σκιάν ἐπὶ τάπητος βρύων ἀναπνέων τὴν ζωογόνον αὔραν τῶν δασῶν· ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο διεκρίνοντο τὰ ὑψηλὰ τεῖχη καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου Μαλεπὲρ.

Ὅτε ἐφθάνομεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ ἡ Μάρω, ἥτις μᾶς ἐπερίμενε καθήμενη, ἤρχετο πρὸς ὑπάντησίν μας διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν θεῖον νὰ καταβῇ τοῦ ὄνου· ἐξεδίπλωνεν ὕστερον τὰ ἐπανωφόρια, τὰ ἐβρίπτε σιωπηλῶς ἐπὶ τῶν ὤμων μας καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, σύρουσα τὸν μικρὸν ὄνον ἐκ τοῦ χαλινού.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ κόρη αὕτη περιπατεῖ ὡς

στρουθοκάμηλος, ἀνέκραζεν ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός· ἰδοὺ, οὕτε φαίνεται πλέον.

— Τόσῳ καλῆτερα, ἔλεγον ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν· διότι τὸ πρόσωπον τῆς Μάρως μοὶ διέστρεφε τὴν θέαν τῆς τοποθεσίας. Ἡ φαντασία μου ἐπανεστάει ὅταν ἔβλεπον τὴν χωρικὴν ταύτην τῶν Ἀλπεων, φέρουσαν δι' ἐρτάσιμον ἐνδυμασίαν χονδρά· ἐμβάδας, ἀθλιέστατον μαῦρον σκιάδιον, κάτωθεν τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο ἡ γεροντικὴ κόμη της, καὶ Ἰνδικὴν χονδρὴν ἐσθῆτα μὲ μικρὰς χειρίδας, αἵτινες ἀφινον ἀσκεπεῖς τοὺς κατίσχονες καὶ μακροὺς βραχιόνάς της. Ἀφοῦ δὲ ἐγένετο ἄφαντος ἐξηκολούθουν μὲ βραδύτερον βῆμα πρὸς τὴν ἀτραπὸν, θαυμάζων μετὰ ποιητικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸ πρὸ ἐμοῦ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Οὕτω διατεθειμένος ἔβλθανον ἀπέναντι τοῦ βράχου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποῖου ὑψοῦτο ἄλλοτε ὁ τιμωρικὸς πύργος. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γιγαντώδους τοῦτου ὄγκου ἐφαίνοντο αἱ οἰκίαι τῶν χωρικῶν ἀτάκτως συσσωρευμέναι καὶ ἡ μικρὰ ἐκκλησία, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐξετείνετο εὐρύχωρος πλατεῖα σκιζομένη ὑπὸ δύο μικρῶν πετελών, τῶν ὁποίων οἱ συμφυεῖς κορμοὶ ἐσχημάτιζον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δένδρον, τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ μεγαλότερον τοῦ χωρίου. Πέραν δὲ πάλιν τοῦ χωρίου ἐξετείνετο ἀπέραντος ἄποψις, ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς ἐχάνετο ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ ἐκείνου τῶν καταφύτων λοφιδίων. Εἰς τὰ ἐπὶ τῆς σκυθρωπῆς ταύτης τοποθεσίας σωζόμενα ἐρείπια ἀνεύρισκέ τις τὴν ἀρχιτεκτονικὴν πολλῶν ἐποχῶν ὃ δὲ πατὴρ Γερουσάκ μοὶ ἐξήγησεν ἐν παρόδῳ τὸν χαρακτῆρα τῶν διαφόρων τούτων οἰκοδομῶν. Κατ' αὐτὸν, ὁ πρῶτιστος πύργος ὑπῆρξε μάρτυς αὐτόπτης τῆς στρατοπεδεύσεως τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεώνων ἐν τῷ ὀροπεδίῳ ἐκείνῳ· τὰ περικυκλῶντα αὐτὸν τεῖχη τοῦ περιβόλου ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ φεουδαλισμοῦ, ἐνῶ ἡ πρόσοψις τῶν δύο κορυφῶν πτερύγων ἦτον ὅλως διόλου μεταγενεστέρη. Οὐχ ἥττον ὅμως αἱ ἀνευ θυρωμάτων καὶ στεγῶν οἰκοδομαὶ αὗται παρείχον θέαν καταστροφῆς καὶ ἐρημώσεως.

Ἐνίοτε ἡρώτων τὸν θεῖόν μου περὶ τῶν ἀρχαίων ἰδιοκτητῶν τοῦ Μαλεπὲρ, ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς γέρων ὀλίγον ἐνσχυληθείς περὶ τῆς ἐπιτοπίου ἱστορίας μ' ἀπεκρίνετο ἀνυψῶν τοὺς ὤμους. — Ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων τούτων οἰκογενειῶν, εἶνε λαβύρινθος ἀδιέξοδος· ὑπάρχουσιν ὅμως ἐπίσημα περὶ τούτου ἐγγραφα εἰς τὰ βιβλία τῆς ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Μαύρου.

(ἀκολουθεῖ)